

rumdem erunt, ut si istiusmodi poenam suspenso manifestare censuerint, ipsa ex paternis, quas interponent, monitionibus, nedum ad expiationem culpae, verum etiam ad emendationem delinquentis, et ad occasionem peccandi eliminandam inseruant.

10. Meminerint vero Praesules, quod si contra decretum, quo irrogata fuit suspensio, promoveatur recursus ad Apostolicam Sedem, tunc apud ipsam compbari debet culpa, quae eidem praebuit occasionem. Consultum idcirco erit, ut *antequam* haec poena infligatur, probationes illius quantumvis extrajudicatiter et secreto colligantur; ita ut eo ipso, quod *cum omni certitudine culpabilitatis* in punitione inferenda proceditur, si deinceps causa examinanda est apud Apostolicam Sedem, probationes criminis in eas *difficultates* haud impingant, *quae* ut plurimum occurrunt in *istiusmodi* iudiciis.

11. A decreto suspensionis ex informata conscientia non datur appellatio ad *tribunal* superioris ordinis. Postquam idcirco clericus intimationem suspensionis habuerit, si *nihilominus* appellationem *interponere*, eiusque obtenuit in altari ministrare, seu quovis modo *suum* ordinem solemniter exercere praesumat, statim incidit in *irregularitatem*.

12. Semper tamen patet aditus ad Apostolicam Sedem; et in casu quo clericus *absque* sufficienti ac

rationabili causa se hac poena multatum reputet, recurrere poterit ad Summum Pontificem. Interim tamen in vigore permanet decretum suspensionis usque dum ab ipso Pontifice, vel a S. Congregatione, quae de recursu iudicare debet, non fuerit rescissum aut etiam moderatum.

13. Ceterum ex quo istiusmodi poena est remedium omnino extraordinarium, quod praesertim ad expiationem criminis absque formis iudicariis adhibetur, prae oculis habeant Praelati id quod sapientissime admonet Summus Pontifex S. M. Benedictus XIV in suo tractatu *de Synodo Dioecesano* l. XII. cap. 8, n. 6, quod nimurum reprehensibilis foret Episcopus, si in sua Synodo declararet, se deinceps ex privata tantum scientia cum poena suspensionis a divinis animadversurum in clericos, quos graviter delinquisse compererit, quamvis eorum delictum non possit in foro externo concludenter probari, aut illud non expediat in aliorum notitiam deducere.

Romae ex Aedibus S. C. de Prop. Fide die 20 Octobris 1884.

23.

DECLARATIO S. O. DE VI ET PROMULGATIONE CONCILII PLENARII AUT PROVINCIALIS.

Eme. Domine:

Litteris datis die 22 Decembris anni elapsi ad Emum. D. Cardi-

nalem Secretarium huius Supremae Congregationis S. O. Amplitudo Tua sequentia dubia proponebat:

I. Utrum Episcopi in Concilio sive Plenario sive Provinciali coadunati vera potestate legislativa potiri censeantur?

II. Utrum decreta Conciliorum sive Plenariorum sive Provincialium a S. Sede modo generali, non autem speciali, adprobata, omnimoda vi legum careant, nisi in statuta dioecesana iam fuerint incorporata; et quidem tantum valeant, quantum sic fuerint incorporata?

Re ad examen revocata, in Congregatione Generali habita fer. V loco IV die 10 Septembris 1896, Emi. Dni. Cardinales una cum Inquisitores Generales, reformatis dubiis uti sequitur:

I. Utrum Episcopi in Concilio sive Plenario sive Provinciali legitime coadunati, vera potestate legislativa potiri censeantur?

II. Utrum decreta Conciliorum sive Plenariorum sive Provincialium a S. Sede in forma communis specifica confirmata vel adprobata, vel saltem recognita omnimoda vi careant, nisi in statuta dioecesana iam fuerint incorporata; et quidem tantum valeant, in quantum sic fuerint incorporata?

Respondendum decreverunt:
Ad I. Affirmative.
Ad II. Negative.

Et ad mentem.

Haec ad A. T. notitiam dum desero fausta quaeque ac felicia a Deo Tibi lubens deprecor.

Ad R. P. D. Archiepiscopum
S. Ludovici in America.

Uti Frater
L. M. CARD. PAROCCHI.

24.

DECRETA CONCILII MEXICANI PROVINCIALIS III EXPRESSE A CONCILIO MEXICANO V CONFIRMATA.

DE PRAEDICATIONE VERBI DEI.

§ I.

Tam Episcopi quam Parochi verbum Dei per se ipsos praedicent, ex Tridentini praescripto, nisi legitimo sint impedimento obnoxii

Praecipuum Episcoporum munus est docere populum Evangelium Dei, quos tanquam Apostolorum successores, ea maxime cura exercere debet, ut recte, pureque tractent verbum veritatis, ac formam habeant sanorum verborum quibus plebes sibi comissae Doctrina salutari, ita pascantur, ut Christo Pastori bono semper inhaereant. Quod optime perpendens Sacrosan-

ctum Tridentinum Concilium statuit, ac decrevit, omnes Episcopos, et alios Ecclesiarum Praelatos teneri, per se ipsos, si legitime impediti non fuerint, ad praedicandum Evangelium Dei, si vero legitime impediri contigerit, idoneos viros assumere debeant, ad praedicationis munus salubriter exequendum. Quamobrem haec Provincialis Synodus, auctoritati Concilii Tridentini, et veterum Patrum innixa, Episcopos et alios Provinciae Mexicanae Praelatos in Domino cohortatur, ut in hanc curam toto pectore incumbant, ac Greges sibi commissos, ipsimet, praesertim in Ecclesia sua, verbo Dei pascant. Sin autem se interdum vere impeditos cognoverint, per viros idoneos ex praescripto eiusdem Concilii sibi eligendos, hoc munus studiosissime populo praestent.

§ II.

Parochi verbum Dei annuncient omnibus dominicis et festis diebus.

Parochi vero et Curati, qui in dispensando subditis verbo Dei, Coadiutores Episcoporum sunt, iuxta Concilii Tridentini Decretum, dominicis saltem diebus, et festis solemnibus oves sibi commissas, pro earum sensu et intelligentia salutaribus verbis pascant, docendo ea, quae ad salutem sunt necessaria, eis itidem

annunciando, quae vitia declinare, quasve sectari virtutes oporteat, ut poenam aeternam evadere et coelestem gloriam consequi valeant. Id vero Parochi et Curati praedicti per se ipsos praestare debeant; sin minus ab Ordinario compellantur, quod si legitime impediti fuerint, summo studio invigilent, ne de-sint ministri idonei ad id munere adimplendum; ut autem praedicationis usus perpetuo conservetur, et in dies magis, atque magis, cum fructu animarum accrescat, iis, qui praedicandi officio funguntur, regulas proxime annotatas haec Sancta Synodus observandas proponit.

§ III.

Concionatores Scripturam Sacram iuxta sensum Ecclesiae interpretentur.

Praedicatorum verbi Dei iuxta Concilii Tridentini praeceptum, Scripturam Sacram interpretentur eo sensu, quem Sancta Mater Ecclesia, et unanimis Sanctorum Patrum consensus comprobavit, nec prudentiae suae innixi Scripturae vim faciant, ad singulares, novos et pro suo arbitratu excogitatos sensus eam detorquendo, nec quidquam ab Ecclesia, aut a probatis Ecclesiae Doctoribus alienum proferant.

—

§ IV.

Semper ex Evangelio Mysterium aliquod exponant.

Mysterium aliquod Fidei semper exponant ex aliquo Evangelii loco, argumento desumpto, ut auditores frequenter Dei verbum audiendo facile percipiant, quae sibi ad salutem maxime sunt necessaria.

§ V.

Auditorum captui sese accommodent.

Difficilibus, et inanibus quaestionibus prorsus abstineant, ne se ipsos ostentare magis, quam Christum praedicare videantur, sed ad ea, quae pro cuiusque gradu, qualitate, conditione magis expedient, auditores exhortantur, eosque facilioribus, et convenientioribus mediis ad haec consequenda studiosissime instituantur.

§ VI.

Quomodo Episcopos, et Magistratus admonere debeant.

Episcopos, aliosve Praelatos et Magistratus civiles cum offensione auditorum, ne acerbe obiurgent, sed si quid in illis dignum reprehensione invenerint, privatum potius eos admoneant. Populum vero, iuxta dictum Apo-

stoli, praepositis eius etiam discolis, obedire cohortentur.

§ VII.

Cautio et charitas servetur in reprehendendo.

In reprehendendis vitiis cauti sint, nec quemquam tacite, aut nominatim insectentur, sed potius ita se gerant ut pietatis et charitatis solum studio, non peculiari alicuius odio adductos, id facere omnes intelligent.

§ VIII.

Doctrinam confirmant exemplo bonae vitae.

Denique doctrina, quam docent, ut efficacior sit, non minus vita et exemplo, quam sermone comprobetur, ne quod verbis assentunt, moribus impugnant, et dum aliis praedicant, ipsi reprohi efficiantur.

N. B. Confirmatio horum Decretorum habetur in Conc. Mex. Provinciali V, nn. 21, 32 et 33.

Pro Episcopo defuncto a singulari Sacerdotibus Missa celebretur.

Quia vero rationi maxime consonum est ut subditi superiores amore prosequantur, praecepit haec Synodus, ut defuncto aliquo Episcopo, omnes illius Dioecesis

Sacerdotes, intra quatuor dies a die notitiae, pro eo Missam unam de defuncto Episcopo celebrare teneantur, intra octo vero in singulis Ecclesiis Episcopatus Missa una solemnis celebretur cum Responsorio, idque sine pompa, et sine Ecclesiarum sumptibus fiat.

N. B. Hoc decretum confirmatum est in Conc. Prov. V, n. 212.

DE EXAMINE
ORDINIBUS PRAEMITTENDO.

§ I.

*Episcopi in Dioecesana Synodo
Examinatores elegant.*

Ut ordinandorum, et eorum, quibus animarum cura credenda est, quibus polleant meritis, quamvis ad spiritualia munera obeunda idonei sint, facilius Episcopis notum fiat, praecipit haec Synodus Mexicanae Provinciae Episcopis, ut in Synodo Dioecesana, quae primo quoque tempore celebrabitur, tres saltem elegant et deputent Examinateores, qui una cum Episcopo, vel eius Vicario, si Episcopus fuerit impeditus, de scientia ordinandorum periculum faciant, ante Synodum autem habitam, per suos Episcopi id etiam praestent. Examinateores vero deputati, in suo munere obeundo, hanc a Sy-

nodo praescriptam formam observent.

§ II.

*Iuramentum ab
Examinatoribus praestandum.*

Examinateores in Synodo Dioecesana constituti, iureirando se obstringant de fidelitate servanda in suo suscepto munere, de vere, et sincere manifestanda eorum comperta scientia, de quibus ipsi experimentum sumpserint, amore, odio, aliove humano effectu posthabitis. Examinis vero causa, nihil quidquam pecuniae, praemii, alicuiusve doni, aut quid simile accipient.

§ III.

Examinandus Episcopo denuntietur, qui aliquid Examinatoribus donaverit, aut etiam promiserit.

Si examinandorum quisquam per se, vel interpositam personam dona, favoresve Examinatori promiserit, Episcopo statim denuntietur, et eumdem ad Ordines pro illa vice inhabilem decernat.

§ IV.

Ne examinatores quid interrogaturi sint, antea revelent, neque intersint examini cognitorum suorum.

Ea de quibus subituri examen

interrogandi sunt, per se, vel per alios, directe aut indirecte, ne revelent: si quis eorum qui examinandi sunt, consanguineus, affinis, familiaris, familiae adiunctus alicuius examinatoris fuerit, examinator ille ne praesens quidem adsit, sed id Episcopo notum faciat, ut aliis in eius locum vocetur.

§ V.

*Suam sententiam nemini
revelent.*

Ne sententiam, quam in approbando, vel reprobando dicturi sunt ulli manifestent, sub poenis excommunicationis maioris ipso iure.

§ VI.

*Tituli praecedentium Ordinum
exhibeantur, ante quam quis*

ad Ordines subsequentes admittatur.

Ne quemquam ad examen subendum admittant, nisi prius suscepti Ordinis titulum ab Episcopo, et Notario subscriptum sigillatumque exhibuerit.

§ VII.

*Hactenus dicta Examinateores
praestent in concursibus ad
beneficia.*

Quae omnia sub eisdem iuramento et censura, tunc quoque servare teneantur, cum de Episcopi mandato, aliquos ad beneficia obtinenda examinare contigerit.

N. B. Haec Decreta confirmata sunt in Conc. Mex. Prov. V, n. 632.